

Böröndi Lajos

Kő kövön

Kövek. Őrzik elődeink simogatását?
Vagy csak egy tárgy mindegyik?
Belül épült katedrálisok, s mi álmodjuk
őket emlékeink őrizőivé?

Egymáshoz bújó, fehér falú házak
között a templomocska
úgy áll, mint nyáját őrző pásztor.
Nem több vályognál és mésznél ez sem?

Hisz kihaltak belőle az énekek,
kihaltak ünneplőbe öltözött látogatói is,
akik úgy mentek vasárnaponként hozzá,
mint tékozló fiú haza a Bibliában.

Kő kövön múltunk.
Rakódik a lélekre a súly,
tégla tégla, emlékre emlék.
A kibírhatatlanságig.

S a haza? Csak egy szép metafora.
Közös álom. Édesanyánk emlékezete.
Habarc, mely összeköti és tartja
a sok egymásra rakott követ.

Mély kút, amelybe beleszédülsz.

Úgy tűnik el a messzeségben

I. m. Kormos István

Behegedt miklósi egek
Összeforrt fehér papírok
Zuhog az augusztusi hó
Az emlékekben kavarog

Villámok cikáznak így van ez
Helyrerázódik az idő
Aminek eleje adódik
A végével úgyis összenő

Benő majd a fejünk lágya
Felnőtté hízik a gyerek
Mi megtörtént a fene bánja
Egy miccenésre odalesz

Soha el nem múló nyarak
Por száll bennük mecsér pora
Borral sötétült pohár
Mellé kakashús vacsora

Már nem látszik olyan messze
Nyargal vele a hintaló
Kormos úr délcegen lovagolja
Nyakkendő rajta és zakó

Úgy tűnik el a messzeségben
Mint aki itt sem járt soha
Nyomát befújták a szelek
Rajta csillagok pora

Cseh Tamás

Csak a másik oldalra mentél
Mi itt maradtunk nélküled
Azt játsszuk most hogy éltél
S éltünk mi is veled

A szépben ott a rút is
Nélküle nincsen szép se
Csak egy lobbanás az élet
Vagy egy lobbanás se?

A másik oldalra mentél
Árnyékban maradtunk mi
Minden mit gondoltunk eddig
Semmivé vált a semmi

Csak átúsztál a túlpartra
Ott hunyorogsz ha játszol
És ömlik a dal csak ömlik
Az elnyútt régi gitárból

